

Zjavené slová priamo od Boha

Najsvätejšie zo všetkých svätých textov

Mystické mesto Božie I – Počatie (Mária z Agredy)

V odpovedi na tyto opakované modlitby mi Pán řekl: „Neboj se, duše, a netrap se, protože ti dám stav mysli a ukážu ti cestu světla a bezpečí, kterou může znát, nebo dokonce utvořit jen její Původce. Cokoli je zevnější a nebezpečné, tě dnes opustí a tvůj poklad zůstane zcela skrytý. Pečuj o něj a chraň ho svým dokonalým životem. Povedu tě skrytou cestou bez překážek, která je spolehlivá a čistá. Jdi po ní.“ Po chvíli jsem v sobě pocítila změnu a vysoce oduševnělý stav mysli. Mé chápání dostalo nové světlo, které ho osvětlovalo a naplňovalo znalostí všech věcí v Bohu a jeho činností, takže jsem je vnímala takové, jaké samy v sobě jsou a jak je vnímá a vidí Bůh, v míře úměrné stupni jeho sdílení.

Jde o poznání světla, které je svaté, něžné, čisté, jemné, pronikavé, bezpečné a hbité, které způsobuje lásku k dobru a nenávisť ke zlu. Jde o dech Boží moci a vyzářování nejjemnějšího světla, které působí na mé chápání jako zrcadlo.

Tak vyšší schopnosti a vnitřní vnímání mé duše začaly zintenzivňovat svou činnost. Proto se objekt ve světle, které z něho probleskovalo, jevil být nekonečným, ačkoli vnímání zůstalo omezené a chápání konečné. Byla to vize, ve které jsem viděla Pána sedícího na trůnu velké velebnosti, kde jsem vždy s omezením smrtelníka zřetelně vnímala jeho vlastnosti. Pod závojem, který vypadal jako nejčistší křišťál, bylo možné zřetelně a jasně rozeznat obdivuhodné Boží vlastnosti a dokonalost, ačkoli tato vize nebyla úplná, přímá, jasnozřivá nebo zcela bez překážky, ale vždy přicházela prostřednictvím média, kterým byl již výše zmíněný křišťálový závoj. Vnímání skrytého není obtížně pochopitelné, ale je podivuhodné, protože mysl si je vědoma toho, že to, co vnímá, je nekonečné.

Jakmile duše začíná vnímat a pocítovat tyto nádherné pocity, volá toužebně k Nejvyššímu: „Strhni mě za sebou a poběžme společně“ protože ve spojení se svým Milovaným už nepocítuje skutky pozemského života. Ve snaze běžet za vůní mastí svého Milého začne žít více tam, kde miluje, než kde žije. Když už duše opustí svou nižší přirozenost, obrací se k ní pouze, aby ji napravila a omezovala své zvířecí choutky vášní. Pokud se ony někdy pokusí povstat ke vzpouře, duše si je rychle podmaní, protože už „nežiji já, ale žije ve mně Kristus“.

V určité míře je při všech těchto svatých úkonech a touhách pocítována pomoc ducha Krista, který je Bohem a životem duše a který se vyznačuje horlivostí, osvětlováním, svatými touhami, světlem a obratností při vedení skutků, které duši vnuká. Ty jsou takové, že jen Bůh může být jejich původcem.

Člověk pocítuje nepřetržitou činnost lásky a důvěrné soužití s Bohem, živé a trvalé, které poutá pozornost ducha k Božím věcem a odvrací ho od věcí pozemských. Kristus se projevuje jako ten, kdo žije v duši, kdo vykonává svou moc a svým světlem rozptyluje temnotu. To bychom mohli přiléhavě popsat jako stav, kdy stojíme ve vchodu do domu Páně, protože zde duše vidí nádheru vycházející z lampy Božího Beránka.

Neříkám, že je to veškeré světlo, ale je to jeho součást, která spočívá v poznání věcí, které přesahují schopnosti a síly tvora. Za podpory této vize Nejvyšší oživuje rozum jistou pronikavostí a světlem, čímž ho uzpůsobuje pro přijetí vznešeného vědění. Navíc takto dané poznání doprovází jistota, která je příznačná pro víru zakoušenou přiozvyklých pravdách zjevení. Víra doprovází vizi a Všemohoucí dává duši schopnost vážit si hodnoty poznání a světla, kterým ji naplňuje. Světlo tohoto poznání je neuhastitelné (Mdr 7,10) a všechny dobré věci spolu se šlechtností velké ceny přišly ke mně s ním. Toto světlo jde přede mnou a řídí mé kroky (Mdr 8,4), zmocnila jsem se ho neomylně a toužila jsem ho sdílet bez závidi, aniž bych skrývala jeho dokonalost. Je to účast na Božství, jehož přítomnost působí velké potěšení a radost. Toto světlo učí svobodně velkým věcem a ukazuje srdce. S neodolatelou silou zapuzuje klamné věci tohoto světa a zbavuje se jich, přičemž výhradně v tomto světle při pohledu objevuje nesmírnou hořkost. Takto osvícená duše rychle opouští pomíjející věci a prcha do posvátného útočiště věčných pravd. Vstupu je do vinného sklepa (Pis 2,4), kde ve mně Nejvyšší uspořádává nejvyšší svatou lásku. Tím mě nutí být trpělivou a bez závidi, být laskavou bez rozčilování, být prostou pýchy, ctižádosti nebo hněvu, tím mě nutí nesmýšlet o nikom špatně a všechno snášet. Jeho hlas je stále ve mně a skrytě mě s velkou naléhavostí napomina abych konala to, co je nejvyšší svaté a čisté. Všemmu me učí, a když v nečem seabeméne zaostávám, vytýka mi to aniž by prehledl i to najmenší.

To je světlo, které v jednom a též okamžiku osvěcuje, zvětšuje horlivost, učí a kárá, trestá a oživuje, volá a odrazuje, varuje a nutí, které jasně ukazuje rozdíl mezi dobrem a zlem, které odhaluje skrytost, hloubku, délku a šíři, které mi odhaluje svět, jeho stav, sklony, klamy, lži a faleš těch, kteří ho milují a užívají. Především mě však učí pohrdat světem, šlapat po něm a povznášet se k nejvyššímu Pánu a Vládci vesmíru. V jeho vznešenosti vidím a poznávám řád všech věcí, moc živlů, počátek, střed a konec času, jeho proměny a různorodost, postupující běh let, harmonii všeho tvorstva a jeho vrozené vlastnosti, všechna tajemství lidí, jejich skutky a myšlenky, to, jak daleko zbloudili od Pána, nebezpečí, ve kterém žijí, a omyly na jejich cestě; státy a vlády, omezenost jejich existence, jejich velkou nestabilitu, jejich začátek a jejich konec, správné a chybné principy, kterými se řídí. To vše je možné poznat a zřetelně vidět v Bohu prostřednictvím toho světla, dokonce tak dalece, že je možné rozlišit věci týkající se jednotlivých osob a okolností. Jakmile však duše klesne do nižšího a obvyklejšího stavu, ve kterém musí využívat pouze podstatu nebo získané návyky z tohoto osvětlení, a nemůže se těšit z jeho úplného lesku, je toto vznešené a výše popsané poznání osob, okolností a skrytých myšlenek omezenější a skromnější. V tomto nižším stavu vnímám pouze natolik, nakolik je to nezbytné pro to, abych se vyhnula nebezpečí, prchala před hříchem a pocitovala upřímný soucit s jinými lidmi, i když mi není současně dovoleno s někým otevřeně mluvit o tom, co mi bylo zjeveno o jeho zlém stavu. Nemohla bych to udělat, ani kdybych se o to snažila, protože se mi zdá, že bych oněměla, pokud by mi Původce toho světla nedovolil nebo nenařídil, abych někoho z bližních napomenula. Avšak ani při takových příležitostech nesmím odhalit povahu svého poznání, ale jsem nucena promlouvat k srdci s využitím prostých argumentů jednoduchého, obyčejného a láskyplného přesvědčování v Bohu. Současně jsem vyzývána k modlitbě za jejich potřeby, které jsou mi sděleny.

Tak, když jsem ve stavu výše uvedeného osvícení, vidím také a poznávám Královnu a Paní, jak se mnou mluví, a také anděly v jejich přirozenosti a vznešenosti. Někdy je vidím a poznávám v Pánu a jindy je vidím samotné s tím rozdílem, že když vidím jen je samotné, sestoupím na nižší úroveň poznání. Vnímám také tento rozdíl, který vyplývá z předmětu a druhu poznání. Na této nižší úrovni víze vidím, hovořím a naslouchám svatým knížatům, přičemž oni se mnou rozmlouvají a vysvětlují mi mnohá tajemství, která mi Pán ukázal. Rovněž Královna nebe mi zjevuje a předkládá různá tajemství svého nejvyššího svatého života. Velice jasně rozpoznávám každou z těchto svatých osob a pocituji božské účinky, které každá z nich vzbuzuje v mé duši.

